

Skënder
Buçpapaj

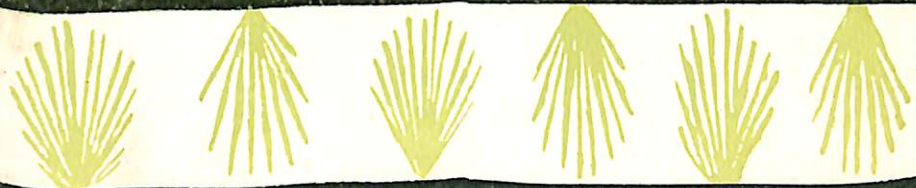
BIBLIOTEKA
SHËTETIT

814-1

1388

poezi

Zogu i bjeshkës

814-1
1388

SKËNDER BUÇPAPAJ

ZOÇU I BJESHKËS

Poezi

17697

SHËTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

P A R T I

Kam në zemrën time kaq dashuri dhe kaq këngë,
kam në sytë e mi shkëlqimin e ditëve të tua me
diell,
kam në krahrorin tim aromën e pranverave të tua.

Në buzëqeshjen time, buzëqeshje të dlira e njerë-
zore,
në qenien time ngrohtësia e dashurisë sate prindë-
rore,
në duart e mia fishekzaret e flamujt e tu të festave.

Dua të të buzëqesh me buzëqeshjen e tërë brezave,
që jetuan shekujve me dëshirën për të buzëqeshur,
që të buzëqeshin përvjetorëve e festave.

Parti e lavdishme,
në marshimin tënd
në përvjetorin e tridhjetë.

ME HORIZONTET

*Frrok Kolë Kaçorri në Kongresin
VI të PPSH.*

Kam marrë me vete horizontet e bardha të galerive,
kam marrë brerima tingujsh kumbues të martelëve,
kam ardhur me livadhet e blerta të malësive,
me gurgullimat e çelura të melodive e të këngëve.

Në zemër të malit i gjeta përjetësisht hapësirat
(hapësirat i laga me gjakun që më rodhi curril.)
Te galeritë e bardha si zambakë lulëzofshin minat!
Gjaku im qoftë për ju dhe tërë brezat trëndafil!

I dua brohoritjet e kongresit për horizontet e mia,
se ata reshën për mua brerim fluoreshente martelësh,
me këto pëllëmbë i shtova horizontet te malësia,
se galeritë do të digjen riga të qeshurash tërë
jetën.

Sa herë do të vini, më gjeni te galeritë e bardha,
me horizontet e mia e diellin e tërë horizonteve,
do të flokojnë për jetë borat e ditëve të zjarra,
do të interferojnë zërat e mi e të shokëve.

KUR ÇELI ZAMBAKU I PARË

Unë,
zambaku i porsaçelur në këtë pranverë e në këtë
tokë
dua t'i thërras djemtë e vajzat e punëtorët e
ndershëm
të vijnë
t'i mbledhin petalet e mia të freskëta, të shëndetshme.

Kush të vijë,
do t'u tregoj se jam zambaku i parë, që çela këto
petale,
jam zjarr i ndezur që çela këto fjalë.

Kam petale gazin e fëmijëve, të nënave, të njerëzve
të lumtur,
jam zambaku i parë që çela në afshin e ngrohtë të
pranverës

çela në brinjët e egra e tulin e tokës,
bulova në lëndinën e gëzueshme të pritjes së
njerëzve.

Jam zjarr pranvere dhe mos qofsha kurrë,
zjarr komunist në mos qofsha.
Do të mbushem me pjellorinë e arave e galerive,
me krismat e poligoneve,
do të mbushem me rimtësinë e ujrave e syve të
qeshur.

Çela.

Eni djem e vajza,
ju, punëtorë të ndershëm,
merrni petale,
çela për ju të gjithë.

PËLLUMBI I HEKURT

Simbol i paqes në botë është një pëllumb i hekurt.

Rapsodi Sokol Arifi ia ka caktuar çerdhen në ah,
në të çarë shkëmbi buzë Valbonës.

Unë i kujdesem për çerdhen majë ahut,
ia shtroj me dushk të njomë ah,
filiza gruri.

I jap të pijë ujë nga të Vrellës së Shoshanit
i jap të hajë grurë nga të Katundit të Paqes,
i porosis qiejt e Shqipërisë t'ia ruajnë fluturimin.

Siç ka dalë nga shkëmbi i çarë ah,
siç ka dalë nga kokrra e çarë gruri,
ka dalë pëllumbi nga zemra e çarë e popujve.

Tani në fasada, sheshe, shkolla vëreni këtë pëllumb
prej hekuri të kuq.

Hiqeni nga dhomat, librat, qëndizmat
pëllumbin e butë.

Gjersa atomi a napalmi është në duart e agresorëve,
paqa e botës nuk mund të ketë simbol
pëllumbin prej mishi të butë.

KUJTIMI I MOTRËS

Fëmijnia ime
lëndinë jasemine
gjumi.

Motra trevjeçare
më përkund në djep
në lëndinën time.

«Nina-nin djepin me sanë
u bëfsh trim si partizanë.
Nina-nina të përkundi
o Skënder po të merr gjumi».

Bilbil Gjyzari i këngës së motrës
ndjell gjumin.